

Sygn. akt IV CSK 567/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku Parafii Rzymskokatolickiej p.w. Św. [...] w P.
przy uczestnictwie E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni Parafia Rzymskokatolicka pw. św. [...] w P. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 26 kwietnia 2018 r. oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w I. z dnia 8 listopada 2017 r., którym oddalono wniosek o ustanowienie służebności przesyłu na rzecz E. sp. z o.o. z siedzibą w P..

Wniosek o przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania oparto na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., podnosząc, że wykładni Sądu Najwyższego wymaga art. 121 pkt 4 w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 i art. 175 k.c. oraz art. 60 ust. 1 pkt 1 i pkt 5, art. 61 ust. 1 pkt 2 i art. 63 ust. 1 pkt 1, 2 i nast. Ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie zawieszenia biegu zasiedzenia służebności gruntowych i służebności przesyłu w okresie, gdy właściciel nieruchomości nie możliwości pełnego odzyskania własności swojej nieruchomości oraz odnośnie do charakteru nabycia własności nieruchomości w postępowaniu regulacyjnym przed Komisją Majątkową.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ.), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę

tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przedstawione przez skarżącego nie spełnia wymagań stawianych tej przyczynie kasacyjnej. Skarżąca przedstawiła jedynie własną argumentację prawną, polemizującą ze stanowiskiem zajęтым przez sądy powszechne rozpoznające sprawę bez poczynienia jakichkolwiek odniesień do rozbieżnych stanowisk orzecznictwa lub nauki prawa w podniesionych kwestiach.

Odnosząc się natomiast do drugiej z powołanych przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy wskazać, że Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno w zasadzie spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przedstawione przez skarżącą nie spełnia tych wymagań, ponieważ nie zawiera żadnego sformułowanego zagadnienia, tj. problemu do rozwiązania, odnosi się jedynie do potrzeby dokonania wykładni powołanych przepisów.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.